

EL QUE ÉS EL MONJO

per OLIVIER DE ROY,
abat de Maredsous

La vida monàstica és un cert sentit d'absolut que es troba en el si del cristianisme i que porta uns homes a afrontar la vida en la línia de la seva més gran dificultat: pel cantó de la solitud, de la pobresa, de la vida en solidaritat amb els altres. Aquests homes afronten la vida d'una manera que no té sentit fora de llur fe i que anticipa permanentment totes les situacions límit en què l'home es troba confrontat amb Déu sense coartada: la mort, el sofriment, la solitud. Viuen, doncs, la fe cristiana amb una certa intransigència, amb un cert literalisme. De tota manera, no és un sistema, sinó una experiència carismàtica.

Els monjos han de tomar a sentir la crida adreçada a tot creient, esdevenir de nou potser el simple creient, sense privilegi. La vida del monjo comença a assemblar-se terriblement a la vida del cristià, del simple cristià que es pren seriosament l'evangeli, que voldria no eludir-ne res, no minvar-ne res. I potser per aquesta senda el monjo tomaria a ser allò que sempre hauria hagut de ser, allò que sempre ha estat en el fons d'ell mateix, un profeta de l'absolut.

Però de l'absolut cristià, no d'un absolut pagà; d'un absolut de fe, d'esperança i d'amor, d'un absolut de llibertat i de vida, d'un absolut del qui no es forja cap ídol a contemplar, sinó que obeeix la veu de Déu i no coneix altra imatge que el germà. Un monaquisme que seria el record constant de la crida abrahàmica, de la fe nòmada d'Abraham.

El monjo és, essencialment, un home d'absolut que mira primer sobre la necessària conversió d'ell mateix a l'amor; que creu haver d'atendre aquesta conversió de Déu i que s'engatja en l'aventura humana sense privilegis i sense protecció, per donar testimoni radical d'aquest amor que ve de Déu. Escull, per temperament i per vocació, mitjans pobres i paradoxals que l'obliguen d'una manera intransigent a ser homogeni en tota la seva vida, a les seves conviccions més profundes. Però aquest home d'absolut i de convicció, enemic dels compromisos i acomodaments, mira de ser un cristià abans de ser un home *religiós*. La seva manera de caminar és una manera de caminar, de fe en la iniciativa de Déu, més que de confiança en els propis mitjans, siguin de despullament o de pregària; i una manera de caminar de caritat, no separant mai l'amor de Déu del servei concret al proïsme allà on es verifica. Però, sobretot, aquest home ha de ser prèviament un home adult i un home del seu temps.